

Súd: Okresný súd Trebišov
Spisová značka: 6C/260/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7913218028
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Diana Bičová
ECLI: ECLI:SK:OSTV:2019:7913218028.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trebišov sudkyňou JUDr. Dianou Bičovou v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o. so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, pr. zast. TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, proti žalovaným: 1/ E. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. XXX/XX, XXX XX F., 2/ I. T., nar. XX.X.XXXX, bytom T. F. XXX, O. XXX Z. E. F., R., v konaní o zaplatenie 8.753,40 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a** .

II. Žalovaným v 1. a 2. rade **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

III. Združeniu Pomoc a ochrana spotrebiteľa POS **n á r o k** na náhradu trov konania **n**
e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenu tunajšiemu súdu dňa 18.1.2013 sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovaným povinnosť zaplatiť mu sumu 8.753,40 Eur s príslušenstvom.

Žalobu odôvodnil tým, že právny predchodca žalobcu - postupca F. F. a žalovaný uzavreli dňa 15.11.2005 zmluvu č. XXXXXXXXX, ktorej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky postupcu v znení ich dodatkov. Na základe uvedenej zmluvy F. poskytla žalovanému peňažné prostriedky. Podmienky čerpania peňažných prostriedkov, podmienky splácania peňažných prostriedkov, podmienky pri neplnení zmluvných povinností a ďalšie náležitosti sú upravené v zmluve a vo Všeobecných obchodných podmienkach. Žalovaný v 2. rade prevzal na seba ručiteľský záväzok.

Na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej v zmysle ust. § 524 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník zo dňa 15.10.2009 medzi postupcom F. F. so sídlom Z. XX, XXX XX V., C.: XX XXX XXX a žalobcom, postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovaným.

Pohľadávka žalobcu ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky predstavovala sumu 18.088,61 Eur, ktorá pozostávala z istiny 15.884,18 Eur, riadneho úroku 0 Eur, úroku z omeškania 2.204,43 Eur a ostatného príslušenstva 0 Eur v súlade s prílohou k zmluve o postúpení. Sumu 2 204,43 Eur predstavujúcu úrok z omeškania si žalobca v tomto konaní neuplatňuje.

2. Rozsudkom Okresného súdu Trebišov sp. zn. 6C/260/2013-71 zo dňa 3.6.2014 rozhodol súd tak, že zaviazal žalovaných zaplatiť žalobcovi 8.753,40 eur s úrokom z omeškania za obdobie 11.12.2010 do 10.9.2013 vo výške 580,80 Eur a ročný úrok z omeškania 8,5 % zo sumy zo sumy 8.753,40 Eur od 11.9.2013 do zaplatenia a na trovách konania 1.581,40 Eur s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť ostatných odporcov. O trovách konania rozhodol tak, že vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov nepriznáva.

3. Proti predmetnému rozsudku podal odvolanie vedľajší účastník, pre nesprávne zistený skutkový stav veci a nesprávne právne posúdenie. V predmetnej veci namietal okrem premlčania aj aktívnu legitimáciu žalobcu, s ktorou sa prvostupňový súd nevysporiadal. Na námietku aktívnej legitimácie poukázal vo vyjadrení, ktoré bolo súdu doručené. Nedostatok aktívnej legitimácie žalobcu spočíva v tom, že zmluva o postúpení pohľadávky z 15.10.2009 je neplatná, nakoľko na žalobcu nemohol byť zo strany F.. postúpený tzv. živý úver, keďže žalobca nie je držiteľom bankového povolenia na poskytovanie bankových úverov, teda ani ich správu, na ktorú je podľa § 7 ods. 1 zák. č. 483/2001 Z. z. zákona o bankách potrebné bankové povolenie. Dal do pozornosti odvolaciemu súdu skutočnosť, ktorú nezohľadnil prvostupňový súd a to, že záväzkový vzťah, ktorý je predmetom konania, je bankový úver, regulovaný aj špeciálnou právnou úpravou zákona o bankách. Žalobca teda nemôže vyhlásovať mimoriadnu splatnosť úveru, keďže nemá oprávnenie na jeho poskytovanie. Vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru žalobcov 10.9.2013 považuje za právne neúčinné. Prvostupňový súd nevyzval postupcu, aby sa vyjadril kedy a akým spôsobom prišlo k ukončeniu zmluvy o úvere, prípadne kedy došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti zo strany postupcu, ktorý ho k tomu vyzval. Nevykonanie požadovaného úkonu, výzvy k dôležitým skutočnostiam prvostupňový súd vôbec nezodpovedal. Zo strany postupcu nebolo preukázané, že by vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, žalobca teda nemohol platne nadobudnúť pohľadávku v takej výške, nakoľko úverový vzťah nebol ukončený. Takým konaním dochádza k obchádzaniu zákona o bankách. Žalobca v konaní nepreukázal, že postupca vyzval žalovaných na úhradu ich dlhu potom, čo boli 90 kalendárnych dní v omeškaní so splácaním v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách a nepreukázal ani, že na neho boli postúpené len splatné splátky úveru. Ku dňu postúpenia pohľadávky 15.10.2009 dlh vo výške 18.088,61 eur nemohol existovať. Táto pohľadávka predstavuje skapitalizovanú sumu z celého úveru, ktorý mal trvať do roku 2015. Postupca celý úver skapitalizoval bez toho, aby úverový vzťah ukončil a následne postúpil žalobcovi. Na základe uvedených skutočností navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

4. K odvolaniu sa vyjadril žalobca. Zastával názor, že bez súhlasu hlavného účastníka vedľajší účastník nie je oprávnený podať odvolanie. Uvedené podporujú rozhodnutia NS SR, sp. zn. 3Cdo 295/2013, 8 Cdo 63/2013, 6Cdo 77/2014. Pokiaľ ide o námietku premlčania, túto môže vzniesť len účastník, vedľajší účastník sám nemôže vzniesť námietku premlčania. Citoval § 524 ods. 1, 2 Obč. zákonníka a uviedol, že v zmysle § 2 ods. 13 zákona o bankách sa na banku a pobočku zahraničnej banky vzťahujú ustanovenia osobitného zákona, ak zákon o bankách neustanovuje inak. Na tomto právnom základe sú oprávnené postúpiť dvoje pohľadávky tretej osobe, súčasne však musia byť dodržané ust. zákona o bankách o ochrane bankového tajomstva. Má za to, že je možné postúpiť nezosplatenú pohľadávku banky osobne, ktorá nie je bankou. Navrhol odvolanie vedľajšieho účastníka odmietnuť alebo napadnuté rozhodnutie potvrdiť a priznať mu trovy konania.

5. Krajský súd v Košiciach o odvolaní vedľajšieho účastníka rozhodol tak, že uznesením sp. zn. 9Co/30/2014 - 105 zo dňa 29.1.2016 rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Odvolací súd prejednal odvolanie podľa § 212 ods. 1 O.s.p. a § 214 ods. 2 O.s.p. a po preskúmaní napadnutého rozsudku a konania, ktoré mu predchádzalo dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné a napadnutý rozsudok podľa § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie., v ktorom sa vysporiada s námietkami o nedostatku aktívnej legitimácie žalobcu, posúdi výšku uplatneného nároku a rozhodnutie náležite odôvodní.

6. Podľa § 470 ods. 1, ods. 2 veta prvá zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len C.s.p.), ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona zostávajú zachované.

7. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že úprava Civilného sporového poriadku účinná od 1.7.2016 sa použije na všetky konania a to i konania začaté pred týmto dňom.

8. Podľa § 391 ods. 2 C.s.p., ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

9. Súd vo veci vykonal dokazovanie prednesom právneho zástupcu žalobcu, žalovaného v 1. rade, listinnými dôkazmi a to zmluvou zo dňa 15.11.2005 č. XXXXXXXXXX, všeobecnými obchodnými podmienkami, dohodou o ručení, výstupom z bankového systému, zmluvou o postúpení pohľadávok,

správou o pobyte žalovaného v 2. rade a vyjadrením vedľajšieho účastníka k žalobe a zistil tento skutkový stav vecí:

10. Z podanej žaloby súd zistil, že postupca F. F. uzatvorila so žalovaným v 1. rade zmluvu č. XXXXXXXXXXXX, pričom išlo o Zmluvu o splátkovom úvere. Túto uzatvoril postupca a žalovaný v 1. rade. Žalovaný v 2. rade uzatvoril 15.11.2005 dohodu o ručení v zmysle § 303 - 312 Obchodného zákonníka. Na základe uvedenej zmluvy poskytla F. F. žalovanému v 1. rade peňažné prostriedky a všetky náležitosti, podmienky čerpania peňažných prostriedkov, splácania, neplnenia zmluvných povinností boli upravené v zmluve a vo Všeobecných obchodných podmienkach. Žalovaný v 2. rade prevzal na seba ručiteľský záväzok.

Zmluva, ktorú uzatvorila F. a žalovaný v 1. rade je zmluvou o úvere podľa § 497 až 507 Obchodného zákonníka a Zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch.

Pohľadávka žalobcu k postúpeniu predmetnej pohľadávky predstavovala sumu 18.088,61 Eur a pozostávala z istiny 15.884,18 Eur a úroku z omeškania 2.204,43 Eur. Podľa zmluvy postupca poskytol žalovanému v 1. rade úver vo výške 9.958,18 Eur (300.000,- Sk), ktorý mal byť splácaný v mesačných splátkach po 145,89 Eur (6.000,- Sk), vždy k 10. dňu v mesiaci. Žalobca si v tomto konaní uplatňuje splátky úveru splatné od 10.12.2010 do 10.11.2015 v počte 60 a celkovej výške 8.753,40 Eur. Rovnako si žalobca uplatňuje úrok z omeškania v zmysle ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, počnúc dňom splatnosti každej splátky úveru samostatne. Pri splátkach, ktorých splatnosť mala vzniknúť po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru dňa 10.9.2013 si žalobca uplatňuje úrok z omeškania od toho dňa.

11. Žalovaný v 1. rade na pojednávaní opakovane uviedol, že si je vedomý, že zobral úver, splácal ho v mesačných splátkach asi najprv 2.000,- Sk, potom asi 4.000,- Sk. Pracoval a keď prestal pracovať, tak prestal platiť. Tohto času je zamestnaný, jeho príjem je vo výške 218,87 Eur.

12. Vedľajší účastník vo svojom podaní zo dňa 19.9.2014 /č.l. 92 spisu/ predovšetkým poukázal na to, že vstupuje do konania na strane žalovaných v 1. a 2. rade a namietal premlčanie na základe toho, že počet dní omeškania je 1306. Z uvedenej skutočnosti jasne vyplýva právna skutočnosť, že žalovaný v 1. rade ku dňu postúpenia pohľadávky bol v omeškani 1306 dní, čo predstavuje 3 roky a 211 dní na základe uvedenej právnej skutočnosti považuje uplatnenú pohľadávku za premlčanú. Rovnako namietal aj iné skutočnosti týkajúce sa napr. toho, že v zmluve o úvere chýba údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, čo má za následok, že predmetný úver má byť bezúročný a bez poplatkov atď..

13. Právny zástupca žalobcu sa k vyjadreniu vedľajšieho účastníka vyjadril na pojednávaní a predovšetkým poukázal na to, že nemôže súhlasiť s tvrdeniami právneho zástupcu vedľajšieho účastníka. Poukázal na čl. 4 Zmluvy, ktorá obsahuje riadne uvedenú percentuálnu mieru nákladov, čl. 4 bod 5 Zmluvy o splátkovom úvere, kde hodnota ročne percentuálnej miery nákladov je v zmysle tejto zmluvy 5,92 %. Rovnako poukázal na to, že zmluva mala všetky stanovené náležitosti, je v celom rozsahu platná, nemá žiadne právne nedostatky a pokiaľ sa týka premlčania nároku udáva, že ich nárok nie je premlčaný. Žaloba bola podaná 18.11.2013, pričom v tomto konaní sa uplatňujú splátky splatné od 10.12.2010 do 10.11.2015, to znamená, že odo dňa podania žaloby sa uplatňujú spätne len 3 roky plnenia. Trojročná lehota teda bola dodržaná. Pokiaľ sa týka zosplatnenia úveru, poukázal na to, že tak ako je uvedené v písomnom vyhotovení návrhu zo dňa 10.9.2013, pričom k tomuto dátumu bola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, teda s poukazom ktorý je v rozpore s tvrdením vedľajšieho účastníka a teda nárok premlčaný nie je. Rovnako právny zástupca poukázal aj na § 92 ods. 8 Zákona o bankách, pričom v zmysle tohto ustanovenia je možné postúpiť aj nezosplatnenú pohľadávku a to aj na súde.

Na pojednávaní dňa 1.10.2018, 4.2.2019 a 31.10.2019 uviedol, že v zmysle § 89 ods. 1 zákona o bankách si banka môže so svojimi klientmi resp. dlžníkmi dohodnúť odlišné pravidlá pre úvery a trval na tom, že aktívna legitímácia žalobcu je daná.

V písomnom vyjadrení doručenom súdu dňa 20.2.2019 uviedol, že doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi v zmysle § 92 od. 8 zákona o bankách nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. To znamená, že ak banka pred postúpením pohľadávky písomne nevyzvala dlžníka na plnenie, nemá to vplyv na platnosť postúpenia pohľadávky v zmysle § 524 Občianskeho zákonníka. S nedoručením takejto výzvy môžu byť spojené len sankcie vyplývajúce zo zákona o bankách. S nedoručením takejto výzvy teda nemôže byť spojená sankcia v podobe neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok, ale len sankcie vyplývajúce zo zákona o bankách, konkrétne zodpovednosť banky v zmysle § 50 ods. 1 zákona o bankách.

K vyjadreniu pripojil pokus o zmier zo dňa 22.8.2013 adresovaný žalovaným v 1. a 2. rade žalobcom a tiež Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 22.8.2013, ktorým žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 22.8.2013, pričom dlžnú sumu vyčíslil na 16.738,61 Eur.

14. Po vykonaní dokazovania súd dospel k takémuto právnomu záveru:

15. Podľa § 488 zákona č. 40/1964 Z. z. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), záväzkovým vzťahom je právny vzťah, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (pohľadávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok.

16. Podľa § 489 Občianskeho zákonníka, záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone.

17. Podľa § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“), zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

18. Podľa § 52 ods. 1 až 4 Občianskeho zákonníka (v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. (2) Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. (3) Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. (4) Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti

19. Podľa § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka (v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy), zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. (2) V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

20. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

21. Podľa § 524 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

22. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách (ďalej len „ZoB“) (v znení účinnom v čase postúpenia pohľadávky 15.10.2009), ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

23. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

24. Súd na základe vykonaného dokazovania a po zhodnotení jeho výsledkov dospel k záveru, že žalobe nie je možné vyhovieť, ale je potrebné ju v celom rozsahu zamietnuť z nasledovných dôvodov.

25. V prvom rade sa musel súd vyporiadať s tým, či je žalobca v predmetnom konaní aktívne vecne legitimovaný. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách je práve takým ustanovením, ktoré upravuje ďalšie špeciálne podmienky (popri všeobecných v OZ), za ktorých môže byť banková pohľadávka (alebo jej časť) postúpená, ak: je pohľadávka splatná, a to až po predchádzajúcej písomnej výzve a kumulatívne, ak je splnené omeškanie dlžníka so splnením postupovanej pohľadávky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Uvedené skutočnosti považoval súd za zákonné predpoklady pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Splnenie osobitných zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky sa vyžaduje z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom (mimo banky) už nie je zachovaná možnosť dohľadu a dozoru Národnej banky Slovenska ako centrálnej banky. Následkom postúpenia pohľadávky, ohľadne ktorej cesia podľa §525 OZ alebo podľa špeciálnych predpisov nie je dovolená, je absolútna neplatnosť zmluvy o postúpení pre jej rozpor so zákonom (§ 39 OZ). Ak dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadne ktorej to zákon zakazuje, (alebo ohľadne ktorej postúpenie podmieňuje splnením zákonných podmienok, ktoré v tomto prípade splnené neboli), ide o cesiu neplatnú od počiatku ex tunc a jej neplatnosť nemožno zhojiť.

26. Súd svoj záver o neplatnom postúpení pohľadávky opiera o právny názor Najvyššieho súdu SR vyslovený v rozsudku Najvyššieho súdu SR z 24. apríla 2018 sp. zn. 1Cdo 147/2017, (rozsudok zverejnený v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 8/2018), podľa ktorého ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale tiež práv klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky. Postúpenie pohľadávky banky, ku ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením, je neplatný právny úkon.

27. Aktívnu vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej alebo pasívnej je imanentnou súčasťou súdneho konania (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/205/2009 zo dňa 29.06.2010).

28. Súd teda poukazuje na ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, z ktorého vyplýva, že banková pohľadávka môže byť postúpená, ak je splatná, po predchádzajúcej písomnej výzve a kumulatívne, ak je splnené omeškanie dlžníka so splnením postupovanej pohľadávky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Uvedené ustanovenie je lex specialis k inštitútu cesie.

29. V predmetnom konaní žalobca k žalobe nepripojil a ani na dodatočnú výzvu súdu žalobca nepredložil a nepreukázal doručenie výzvy žalovaným v zmysle citovaného zákonného ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Dôkazná povinnosť splnenia podmienok je na žalobcovi, ktorý v danom prípade čo do splnenia zákonných podmienok neunesol dôkazné bremeno. Žalobcovi sa nepodarilo preukázať, že došlo k platnému postúpeniu pohľadávky.

30. Keďže žalobcom nebolo preukázané naplnenie všetkých predpokladov možnosti postúpenia pohľadávky tak, ako to vyžaduje ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, postúpenie pohľadávky nie je možné považovať za platné, a to s poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka. S ohľadom na túto skutočnosť dospel súd k záveru, že žalobca nie je nositeľom práva, ktoré bolo predmetom postúpenia a žalobcom uplatnené v tomto konaní, preto mu nie je možné toto právo priznať.

31. Čo sa týka vedľajším účastníkom namietaného premlčania, má súd za to, že v tomto konaní nedošlo k premlčaniu pohľadávky, nakoľko žalobca si uplatnil splátky od 10.12.2010, pričom žaloba bola podaná na súd dňa 18.11.2013, teda v trojročnej premlčacej dobe. Vedľajší účastník ďalej namietal, že v zmluve nie je uvedená RPMN, avšak RPMN je v zmluve riadne uvedená v čl. IV bod 5, kde je uvedené, že dlžník a veriteľ sa dohodli, že ročná percentuálna miera nákladov je 5,92 %.

32. Podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

33. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

34. Podľa § 396 ods. 1, 3 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie (1). Ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

35. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

36. V tomto konaní boli plne úspešní žalovaní, preto im súd priznal nárok na náhradu trov konania.

37. V predmetnom konaní K. vystupovalo ako vedľajší účastník na strane žalovaných (ďalej len VÚ) a to do 30.6.2016, kedy nadobudol platnosť a účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok. K. a D. F. nepredložilo súhlas žalovaných ani plnú moc na ich zastupovanie v konaní podľa § 95 a 85 CSP.

38. Súd zároveň dodáva, že z rozhodovacej činnosti súdov týkajúcej sa priznávania trov právneho zastúpenia VÚ je zrejmý právny názor, že trovy vynaložené VÚ, pozostávajúce z trov právneho zastúpenia, nie sú v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania, preto ich nemožno považovať za účelne vynaložené. Je potrebné poukázať i na skutočnosť, že VÚ - vzhľadom na svoj cieľ - bol vytvorený na ochranu spotrebiteľa, sú jeho výdavkami výdavky na financovanie jeho účelu a výdavky na jeho správu, teda z uvedeného vyplýva, že samotný VÚ je spôsobilý a schopný chrániť záujmy spotrebiteľa. VÚ má právo zvoliť si pri účasti v konaní zástupcu, avšak takto vynaložené trovy nemožno považovať za účelné bránenie práva samotného účastníka v konaní. Právo na právnu pomoc sa priznáva každému, tak fyzickej, ako aj právnickej osobe, ak vystupuje v spore ako žalovaná strana a hlavný význam práva na právnu pomoc spočíva v tom, že orgány uvedené v čl. 47 ods.2 Ústavy SR majú zodpovedajúcu povinnosť nebrániť účastníkom, aby v konaní pred nimi využívali právnu pomoc, že súčasťou základného práva na právnu pomoc je aj právo na úhradu účelne vynaložených trov konania a v tejto súvislosti má VÚ rovnaké možnosti ako ktorýkoľvek iný účastník v konaní v súvislosti so svojim zastúpením v rámci zákonom upravených možností, t. j. nie je vopred vylúčený z možnosti zvoliť si na svoje zastupovanie advokáta, avšak tým, že sa mu neprizná náhrada trov konania - trov právneho zastúpenia, pretože sa nepovažujú za účelne vynaložené, lebo neboli v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania (nález II. ÚS 78/03 z 9.9.2004 Ústavného súdu SR), nie je porušené jeho základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy SR. Znenie § 137 O. s. p. (účinné od 1.1.2012) síce medzi trovy konania zahŕňa i náhradu výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, avšak ide o náhradu výdavkov právnickej osoby, nie o odmenu za zastupovanie, ak je zástupcom advokát tejto právnickej osoby. Napokon treba dodať, že paušálny vstup VÚ do všetkých konaní, v ktorých žalobca vystupuje, bez zreteľa na stav konkrétneho súdneho konania, vôľu spotrebiteľa a účelnosť jeho úkonov, nemožno považovať za dôkaz o jeho vôli naplniť cieľ svojej činnosti. S prihliadnutím na cieľ VÚ, ktorým je ochrana a presadzovanie oprávnených záujmov spotrebiteľa, a na konkrétne okolnosti prípadu a to najmä skutočnosť, že vstúpil do konania ako profesijná organizácia na ochranu spotrebiteľa z vlastného podnetu, a splnomocnil na svoje zastupovanie advokáta, hoci zo samotnej jeho podstaty vyplýva, že musí byť schopný pomáhať tomu účastníkovi konania, na strane ktorého vstupuje do konania, nemožno - ako už bolo uvedené - považovať jeho trovy za účelne vynaložené a tiež nemožno opomenúť skutočnosť známou odvolaciemu súdu z iných vecí, v ktorých je ten istý žalobca, ako v prejednávanej veci, že aj iné subjekty s rovnakým predmetom činnosti (cieľom) ako vedľajší účastník, vstupujú do toho istého konania na strane žalovaného ako VÚ a na svoje zastupovanie splnomocňujú advokáta, čo nutne vedie k úvahe, že primárnou pohnútkou pre vstup do konania nie je ochrana práv konkrétneho spotrebiteľa. Uvedený záver zaujal Krajský súd v Košiciach v rozsudku sp. zn. 5Co/127/2018 zo dňa 15.11.2018. Z vyššie uvedených dôvodov súd Združenie - Pomoc a ochrana spotrebiteľa „POS“ nárok na náhradu trov prvoinštančného ako aj odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia odvolanie na Okresný súd Trebišov (§ 362 ods. 1 CSP).

Podľa ust. §-u 363 CSP, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ust. §-u 364 CSP, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ust. §-u 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v ods. 1, ak táto vada má vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.